

ken virágba. A csoda gyökere bennünk: a magunk képessége csodákra, sziklaszilárd nyugalom, Istenre szögezett, állhatatos tekintet, egymás szeretete, az egyéni szempont teljes alárendelése népünk érdekeinek.

Nem elég csodálnunk azoknak a nagyobb áldozatát, akik a zászlók alatt biztosítják szeretteik életét s az ország békéjét: mindent meg kell tennünk, hogy együttérzésünk, elmúlhatatlan hálánk már az első perctől kezdve nyilvánvaló legyen előttük. Tudjuk: a magyar kormány és a magyar társadalom meg fogják ragadni ezt a történelmi alkalmat arra, hogy megmutassák: a magyar nemzet egy; hogy nem ismer más korlátokat és különbségeket, mint amit a kötelesség teljesítésének kisebb vagy nagyobb mérvé állít ember és ember közé és hogy minden erejével biztosítani kívánja a nemzet tagjainak megélhetését és különösen a behívottak családjának jövőjét.

Magyarország miniszterelnöke, akit tehetsége, tudása és tapasztalatai gondviselészerű pillanatban emeltek az ország élére, határozott és emelkedett hangú kiáltványban szögezi le kormánya álláspontját. Békét, fegyelmet, nyugalmat követel ő is: férfias jellemet, megfélemezett idegeket, közösségszeretetet és önzetlenséget. Ha szavát megfogadjuk, akkor az elkövetkező korszak nemcsak az áldozat, hanem a leghatásosabb, a sorsdöntő nemzetnevelés korszaka is lesz.

Hankiss János

A HIMNUSZ

Gyermekkoromban már dudolta ajkam,
Mikor nem tudtam még, hogy mit dalol,
Csak éreztem, hogy e borús szavakban
Ezer év gyásza bűg a hant alól.

A végeken, hol mély magányban éltem
S Rodostó búja szállt lelkem felett,
Rokontalan és árva szenvedésben,
Fajom keserve, megértettelek!

És mint a lég királya a magasban,
Lelkemben úgy ujjongott e magyar dal,
Kárpátok ormán ülven egyedül.

És gondolkoztam a költő felül,
Ki félszemével nagy jövőnkbe látott:
Aldott félszem, teljék be látomásod!

Juhász Gyula.